

Arrest

nr. 236 677 van 10 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Karel Rogierstraat 3
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Iraakse nationaliteit en uw vader R. M. S. X (CG X; O.V. X) en moeder K. M. S.X (CG X; O.V. X) zijn afkomstig van Bagdad. Zij zouden als sjieten problemen hebben ondervonden in de soennitische wijk Adhamiya. Er vonden regelmatig huiszoekingen plaats.

Ze ontvingen een briefomslag met twee kogels. Op 1 juni 2010 zou uw zus N. zijn ontvoerd. Later bleek ze te zijn gedood, vermoedelijk door soennitische extremisten. Op 10 januari 2011 zijn uw ouders met

uw zus M. X (O.V. O.V. X) uit Irak vertrokken. Ze dienden op 13 januari 2011 een verzoek om internationale bescherming in België in.

Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in de naam van uw zus M. als vergezellende minderjarigen ingediend. Uw ouders verklaarden niet te kunnen terugkeren naar Bagdad uit vrees voor vervolging door soennitische extremisten.

Het CGVS besloot hen op 15 februari 2011 de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet omdat hun stad van herkomst, Bagdad, toen als dermate onveilig werd bevonden dat een burger zoals hen een risico op ernstige schade dreigde te worden in het kader van een binnenlands conflict. Het CGVS was echter van oordeel dat er in hun hoofde geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging omdat hun verklaringen ongeloofwaardig waren. De vluchtelingenstatus werd hen bijgevolg geweigerd.

Uw ouders reisden in mei 2013 vanuit België naar Oman. Ze kregen in Oman een verblijfsvergunning op basis van het werkcontract van uw vader daar. U werd op 4 december 2014 geboren in Muscat (Oman). Uw zus A. R. M. X (CG X; O.V. X) werd geboren op 13 oktober 2016 in Muscat (Oman). Toen uw vaders werkcontract in 2018 afliep, besloten uw ouders met jullie naar België terug te keren.

Jullie kwamen hier aan op 3 september 2018. De verblijfsstatus van uw ouders was op dat moment nog geldig. Bij jullie aanmelding bij het gemeentehuis werd hun Belgische verblijfskaart echter ingenomen. Er werd toen gezegd dat jullie eerst een domicilie moesten hebben, waarna jullie documenten weer in orde zouden kunnen worden gebracht. Uw ouders kregen echter geen nieuws meer hierover, bovendien vervielen jullie paspoorten en visa. Uw vader besloot daarom in naam van Aya en u een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 25 april 2019.

Op 5 juni 2019 vond een persoonlijk onderhoud plaats om na te gaan waarom uw vader voor uw zus Aya en u een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Hij verwees toen naar de problemen waarvoor hij initieel Irak had verlaten en wees ook op het feit dat uw zus Aya diabetes heeft. Uit de toen door hem voorgelegde paspoorten en verklaringen bleek dat zowel uw moeder als u en uw zussen enkele keren naar Bagdad waren teruggekeerd.

Rekening houdend met deze nieuwe informatie werden uw ouders door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 26 september 2019 om mondeling op deze nieuwe elementen te reageren. Uw vader stelt niet naar Irak terug te kunnen daar hij er nog steeds een vrees heeft omwille van de bedreigingen die hij daar ontving. Tevens verwijst hij naar de algemene situatie in Bagdad die volgens hetgeen hij via via vernam nog steeds niet veilig zou zijn. Tot slot haalt hij aan dat in Irak geen toereikende medische zorg voor uw zus A. aanwezig zou zijn. Als reden voor de terugkeer van uw moeder met jullie naar Bagdad vermeldde uw vader dat ze de eerste keer een paspoort voor u diende af te halen, de andere bezoeken hadden te maken met het feit dat uw grootmoeder kanker had en uw moeder haar wilde bijstaan tijdens haar behandeling.

Ter staving van uw verzoek worden volgende originele documenten neergelegd: uw identiteitskaart (d.d. 9/2/'15), uw paspoort (d.d. 15/6/'15), het paspoort van uw zus A. (d.d. 5/2/'17), het paspoort van uw vader (d.d. 5/3/'15), het paspoort van uw moeder (d.d. 9/3/'15), de geboorteakte van uw zus A. en u, een attest van afneming van de Belgische verblijfskaarten van uw ouders, medische rapporten i.v.m. uw zus A. en documenten i.v.m. de werkzaamheden van uw vader in Oman. Tevens worden kopieën voorgelegd van de Belgische verblijfskaart van uw ouders, uw vaders verblijfskaart van Oman, uw vaders rijbewijs van Oman en een mail van jullie advocaat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van uw vader R. M. S. X (CG X; O.V. X) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b).

In dit geval blijkt uit de verklaringen van uw vader op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. Deze problemen werden reeds ongeloofwaardig bevonden ten tijde van hun verzoek in 2011 (zie motivering beslissing die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Ze kregen op 15 februari 2011 echter de status van subsidiaire beschermde toegekend omdat uit een grondige analyse van de toenmalige situatie in Irak bleek dat er in Bagdad "een reëel risico (bestond) van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad (zie verder) en de herhaaldelijke terugkeer van u, uw zussen en uw moeder naar Bagdad wordt aan uw ouders een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus betekend.

Wat uw vrees in geval van terugkeer betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

Zo blijkt dat uw moeder, uw zussen en u vaak zijn teruggekeerd naar Bagdad. Jullie deden dit vanuit jullie toenmalige verblijfplaats in Oman en dit terwijl uw moeder en zus M. tegelijk genoten van de subsidiaire beschermingsstatus in België. Uw vader verklaart dat uw moeder vier keer is teruggekeerd naar haar land. Ze verbleef telkens in Bagdad (CGVS 11/02029-2 p.8-10). De eerste keer was van 22 mei tot 26 juni 2015, de tweede keer van 20 oktober tot 14 november 2014, de derde keer van 11 januari tot 9 februari 2018 en de vierde keer van 9 juni tot 8 juli 2018 (CGVS 11/02029B-2 p.2-3). Uw moeder vestigt er de aandacht op nooit langer dan een maand in Bagdad te hebben verbleven (CGVS 11/02029B-2 p.7). Ze was de eerste keer teruggekeerd om een paspoort voor u in orde te brengen. Als reden voor haar andere reizen naar Irak liet uw vader verstaan dat ze haar zieke moeder wilde bijstaan bij haar kankerbehandeling (CGVS-2 p.8). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de door uw ouders verklaarde reden voor de terugkeer van uw moeder naar Irak, dient tegelijk te worden vastgesteld dat haar veelvuldige vrijwillige terugkeer naar Irak en het feit dat ze hierbij ook haar kinderen meenam, onderstaande appreciatie over de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad bevestigt (CGVS 11/02029-2 p.9) en dat dit tevens de nood aan bescherming in uw hoofde danig relativeert.

Ook stelde uw vader nog steeds de personen te vrezen dewelke hem zouden hebben bedreigd (CGVS 11/02029-2 p.11). Dit element riep hij echter al eerder in tijdens zijn asielpcedure en werd ongeloofwaardig bevonden. Met betrekking daartoe dient vermeld te worden dat tijdens de eerdere behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming is gebleken dat aan de door hem aangehaalde problemen geen geloof kon gehecht worden. In de beslissing van 15 februari 2011 werd er reeds op gewezen dat er geen geloof kon worden gehecht aan de bedreigingen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest of in het geval van een terugkeer naar Bagdad, Irak, zou worden. Bovendien blijken zijn tantes en de familie van uw moeder nog steeds in Bagdad te verblijven (CGVS 11/02029-2 p.4, 6). Volgens uw moeder ondervinden ze daar geen concrete problemen (CGVS 11/02029B-2 p.5). Uw moeder verklaart tot slot dat u bij een bezoek aan Irak een virus opliep en dat uw zus A. diabetes kreeg. In Irak zou de nodige behandeling voor haar niet aanwezig zijn. Hier in België zou ze veel beter worden verzorgd (CGVS 11/02029B-2 p.7, 9). Deze door uw moeder ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit dit alles blijkt dat in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiietische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiietische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiietische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiietische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-

troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 9/2/'15), uw paspoort (d.d. 15/6/'15), het paspoort van uw zus Aya (d.d. 5/2/'17), het paspoort van uw vader (d.d. 5/3/'15), het paspoort van uw moeder (d.d. 9/3/'15), de geboorteakte van uw zus A. en u, een attest van afneming van de Belgische verblijfskaarten van uw ouders, medische rapporten i.v.m. uw zus A., documenten i.v.m. de werkzaamheden van uw vader in Oman en kopieën van de Belgische verblijfskaart van uw ouders, uw vaders verblijfskaart van Oman, uw vaders rijbewijs van Oman en een mail van hun advocaat. Deze vormen enkel een indicatie voor de identiteit en herkomst van uw familieleden en u, uw vaders voormalige werksituatie en de medische toestand van uw grootmoeder en zus, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het eerste middel van verzoeker bestaat uit "de schending van art. 3 EVRM, schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); schending van de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); en schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoeker stelt:

“Doordat het CGVS stelt dat er dient worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaan karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen en dat in casu moet worden beoordeeld of er in Bagdad nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker en zijn gezin louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Doordat het CGVS meedeelt dat de Commissaris-Generaal sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijk uitzonderlijke situatie in Bagdad; dat de beslissing om het beleid aangaande artikel 48/4 §2, c VW te wijzigen gestoeld was op een grondige analyse van informatie over de algemene situatie in Irak; dat deze informatie werd verzameld uit verschillende objectieve bronnen waaronder het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media.

Doordat het CGVS o.a. verwijst naar bronnen die dateren van 14 november 2018 en van maart 2019.

Terwijl verzoeker erop wijst dat deze bronnen waar het CGVS zich op baseert verouderd zijn.

Terwijl uit recente bronnen blijkt dat de situatie in Bagdad zeker niet veilig is voor verzoeker en zijn gezin.

Dat verzoeker hiervoor onder andere verwijst naar de volgende recente informatie: [...]

Dat uit deze recente informatie dus blijkt dat de situatie in Bagdad zeer onstabiel en onveilig is, dat er een gebrek is aan basisvoorzieningen en dat er willekeurig geweld wordt gepleegd op de burgers.

Dat uit de bestreden beslissing van het CGVS trouwens ook blijkt dat de situatie in Bagdad nog steeds zeer onveilig is.

[...]

Aangezien het CGVS derhalve de algemene motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

[...]

Aangezien het CGVS ook het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden. [...]

- Dat het CGVS een onredelijke beslissing heeft genomen omdat het CGVS enerzijds bevestigt dat de burgers in Bagdad geteisterd worden door verschillende vormen van willekeurig geweld (bomaanslagen en terreur door ISIL, geweld tegen burgers uit “winstbejag” en geweld door milities en veiligheidsdiensten die eigenlijk de burgers zouden moeten beschermen) en anderzijds beslist dat verzoeker en zijn gezin zonder risico kunnen terugkeren naar Bagdad.

- Dat het CGVS in de bestreden beslissing stelt dat het feit dat de moeder van verzoeker en samen met verzoeker en de andere kinderen tijdens het verblijf in Oman in totaal vier keer zijn teruggekeerd naar Bagdad, de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad bevestigt en dat er dus geen reëel risico op ernstige schade zou zijn.

- Terwijl verzoeker erop wijst dat het feit dat zijn moeder samen met hem en de andere kinderen van het gezin telkens zijn teruggekeerd van hun bezoek aan Bagdad, op zich juist aantoonde dat de situatie in Bagdad nog steeds niet veilig genoeg was, omdat de moeder van verzoeker anders zou hebben gevraagd aan de vader van verzoeker om definitief terug te keren naar Bagdad.

- Dat de moeder van verzoeker verschillende keren kortstondig terug moest keren naar Bagdad voor dringende redenen (ophalen paspoort van verzoeker, bezoek en verzorging van de zieke grootmoeder van verzoeker).

- Dat het dus onredelijk is van het CGVS om deze reizen naar Bagdad door de moeder van verzoeker en de kinderen (die allemaal minderjarig zijn en zelf niet kunnen kiezen) om dwingende redenen (die door het CGVS niet worden betwist) te gebruiken als argument om aan te tonen dat er voor verzoeker en zijn gezin geen reëel risico op ernstige schade zou zijn indien zij definitief zouden moeten terugkeren naar Bagdad.

- Dat het feit dat de grootmoeder en familie van de moeder van verzoeker nog steeds in Bagdad zouden verblijven is ook geen argument dat de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad zou bevestigen en dat er dus geen reëel risico op ernstige schade zou zijn. Immers, deze familieleden woonden in 2011 ook al in Bagdad en toen hebben de ouders van verzoeker en zijn zus Maya wel de subsidiaire beschermingsstatus gekregen. Het is niet omdat er nog verre familie van verzoeker in Bagdad woont dat dit betekent dat deze mensen veilig zijn en dat verzoeker en zijn gezin bij terugkeer geen gevaar zou lopen op willekeurig geweld.

Aangezien het CGVS ook het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

- Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).
- Aangezien hierboven reeds werd aangehaald dat het CGVS o.a. verwijst naar bronnen die dateren van 14 november 2018 en van maart 2019 terwijl deze bronnen verouderd zijn omdat uit recente bronnen blijkt dat de situatie in Bagdad zeker niet veilig is voor verzoeker en zijn gezin.
- Dat op 25.10.2019 nog veertig doden zijn gevallen tijdens een manifestatie in Bagdad, letterlijk 4 dagen voordat het CGVS de bestreden beslissing heeft genomen.
- Dat het CGVS bij het nemen van de beslissing dd. 29.10.2019 de actuele veiligheidssituatie in Bagdad had moeten nakijken en zich niet enkel had moeten baseren op informatiebronnen van november 2018 en maart 2019.
- Dat het CGS dus de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en deze beslissing niet gestoeld heeft op een correcte feitenfinding.

Aangezien het CGVS ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM heeft geschonden.

- Aangezien verzoeker hierboven reeds voldoende heeft aangetoond dat ten aanzien van verzoeker en zijn gezin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar Bagdad terugkeren, zij een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, met name een onmenselijke of vernederende behandeling en ernstige bedreiging van het leven van verzoeker als gevolg van willekeurig geweld (bomaanslagen, ontvoeringen, geweld etc).
- Dat uit het hierboven aangehaalde blijkt dat het CGVS in de bestreden beslissing bevestigt dat er in Bagdad, naast de terreur door bomaanslagen en willekeurig geweld, ook zeer zware corruptie heerst met zeer grote gewelddadige gevolgen zoals mishandelingen, ontvoeringen, en moorden.
- Dat het CGVS eveneens bevestigt dat het geweld in Bagdad bijna allemaal persoonlijk, doelgericht of crimineel geweld betreft, dat geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt, weg te jagen, dat dit geweld de vorm aanneemt van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.
- Dat verzoeker beschouwd zal worden als een buitenstaander omdat hij ten eerste niet geboren is in Irak, ten tweede omdat hij nooit in Irak, laat staan Bagdad heeft gewoond, ten derde omdat zijn familie destijds Bagdad is ontvlucht in januari 2011 en ten vierde omdat zijn oudste zus N. in 2010 al werd ontvoerd en vermoord. Als verzoeker zou moeten terugkeren naar Bagdad is de kans dan ook heel groot dat verzoeker als buitenstaander zal worden beschouwd en dat zijn leven en dat van zijn gezin dus in gevaar zal zijn.
- Dat het zusje van verzoeker, A. A.-B., lijdt aan diabetes. Dat het voor de ouders van verzoeker onmogelijk zal zijn om voor zijn zusje verzoekster in Bagdad de gepaste medicatie te kunnen verkrijgen of te kunnen betalen.
- Dat het leven van verzoeker en dat van zijn ouders en zus in gevaar zal zijn wanneer zij zouden moeten terugkeren naar Bagdad.
- Dat het CGVS derhalve ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM heeft geschonden."

In het tweede middel wordt de schending aangevoerd "van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker en zijn oudere zus A.-B. M. en de rest van het gezin van verzoeker".

Verzoeker stelt:

"Doordat het CGVS heeft beslist dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Doordat het CGVS ook heeft beslist om de subsidiaire beschermingsstatus van de ouders van verzoeker op te heffen (CGVS 1101029 (stuk 4) en CGVS 1101029B (stuk 5)).

Doordat het CGVS ook heeft beslist dat het zusje van verzoeker, X A., niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat zij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (CGVS 1914391C) (stuk 6).

Doordat het CGVS echter de subsidiaire beschermingsstatus van de oudere zus van verzoeker, X M., niet heeft opgeheven.

Terwijl artikel 8 EVRM bepaalt: [...]

Dat verzoeker van mening is dat het CGVS in de bestreden beslissing dd. 29.10.2019 art. 8 EVRM heeft geschonden, namelijk het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker én dat van zijn oudere zus X M..

[...].

2.1.2. Verzoeker legt ter zitting een aanvullende nota neer. Deze nota bevat aanvullende stukken (18 – 25) inzake de veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker stelt dat informatie van maart 2019 (EASO) verouderd is.

Beoordeling

2.2.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De uitvoerige opsomming van wetbepalingen en het uitvoerig citeren van rechtspraak en landeninformatie in het verzoekschrift impliceren immers niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, “*Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*”, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, “*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*”, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, “*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*”, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.3. De middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Te dezen stelt de Raad vast dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat verzoeker de schending inroept van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de onveiligheid in Bagdad.

Inzake de vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b).

In dit geval blijkt uit de verklaringen van uw vader op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. Deze problemen werden reeds ongeloofwaardig bevonden ten tijde van hun verzoek in 2011 (zie motivering beslissing die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Ze kregen op 15 februari 2011 echter de status van subsidiaire beschermde toegekend omdat uit een grondige analyse van de toenmalige situatie in Irak bleek dat er in Bagdad “een reëel risico (bestond) van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad (zie verder) en de herhaaldelijke terugkeer van u, uw zussen en uw moeder naar Bagdad wordt aan uw ouders een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus betekend.

Wat uw vrees in geval van terugkeer betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

Zo blijkt dat uw moeder, uw zussen en u vaak zijn teruggekeerd naar Bagdad. Jullie deden dit vanuit jullie toenmalige verblijfplaats in Oman en dit terwijl uw moeder en zus M. tegelijk genoten van de subsidiaire beschermingsstatus in België. Uw vader verklaart dat uw moeder vier keer is teruggekeerd naar haar land. Ze verbleef telkens in Bagdad (CGVS 11/02029-2 p.8-10). De eerste keer was van 22 mei tot 26 juni 2015, de tweede keer van 20 oktober tot 14 november 2014, de derde keer van 11 januari tot 9 februari 2018 en de vierde keer van 9 juni tot 8 juli 2018 (CGVS 11/02029B-2 p.2-3). Uw moeder vestigt er de aandacht op nooit langer dan een maand in Bagdad te hebben verbleven (CGVS 11/02029B-2 p.7). Ze was de eerste keer teruggekeerd om een paspoort voor u in orde te brengen. Als reden voor haar andere reizen naar Irak liet uw vader verstaan dat ze haar zieke moeder wilde bijstaan bij haar kankerbehandeling (CGVS-2 p.8). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de door uw ouders verklaarde reden voor de terugkeer van uw moeder naar Irak, dient tegelijk te worden vastgesteld dat haar veelvuldige vrijwillige terugkeer naar Irak en het feit dat ze hierbij ook haar kinderen meenam, onderstaande appreciatie over de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad bevestigt (CGVS 11/02029-2 p.9) en dat dit tevens de nood aan bescherming in uwen hoofde danig relativeert.

Ook stelde uw vader nog steeds de personen te vrezen dewelke hem zouden hebben bedreigd (CGVS 11/02029-2 p.11). Dit element riep hij echter al eerder in tijdens zijn asielpcedure en werd ongeloofwaardig bevonden. Met betrekking daartoe dient vermeld te worden dat tijdens de eerdere behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming is gebleken dat aan de door hem aangehaalde problemen geen geloof kon gehecht worden. In de beslissing van 15 februari 2011 werd er reeds op gewezen dat er geen geloof kon worden gehecht aan de bedreigingen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest of in het geval van een terugkeer naar Bagdad, Irak, zou worden. Bovendien blijken zijn tantes en de familie van uw moeder nog steeds in Bagdad te verblijven (CGVS 11/02029-2 p.4, 6). Volgens uw moeder ondervinden ze daar geen concrete problemen (CGVS 11/02029B-2 p.5). Uw moeder verklaart tot slot dat u bij een bezoek aan Irak een virus opliep en dat uw zus Aya diabetes kreeg. In Irak zou de nodige behandeling voor haar niet aanwezig zijn. Hier in België zou ze veel beter worden verzorgd (CGVS 11/02029B-2 p.7, 9). Deze door uw moeder ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit dit alles blijkt dat in uwen hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.”

Verzoeker voert geen concreet element aan waaruit kan blijken dat hij de voormelde motivering tracht te betwisten of te ontcrachten. De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent. Aangezien ze niet dienstig wordt weerlegd, blijft ze onverminderd overeind.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift: *“Dat verzoeker beschouwd zal worden als een buitenstaander omdat hij ten eerste niet geboren is in Irak, ten tweede omdat hij nooit in Irak, laat staan Bagdad heeft gewoond, ten derde omdat zijn familie destijds Bagdad is ontvlucht in januari 2011 en ten vierde omdat zijn oudste zus N. in 2010 al werd ontvoerd en vermoord. Als verzoeker zou moeten terugkeren naar Bagdad is de kans dan ook heel groot dat verzoeker als buitenstaander zal worden beschouwd en dat zijn leven en dat van zijn gezin dus in gevaar zal zijn.”*

Voor zover deze bewering aangenomen kan worden als een aangevoerde vrees voor vervolging, dient te worden vastgesteld dat het een louter hypothetische vrees is die door geen enkel concreet element wordt onderbouwd of aangetoond.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Bagdad. Hieromtrent stelt de Raad vast dat de aangehaalde informatie gelijklopend is met deze die wordt gehanteerd door verweerder bij de beoordeling en analyse van de situatie in Bagdad.

De reisadviezen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen zijn bestemd voor reislustige personen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze reisadviezen kunnen derhalve zeker niet aangenomen worden als *“recente informatie [waaruit] blijkt dat situatie in Bagdad zeer onstabiel en onveilig is”*.

Verzoeker herhaalt *grosso modo* de punten van de motivering van verweerder. Te deze stelt de Raad vast dat verzoeker geen inhoudelijk of concreet feitelijk verweer voert ten aanzien van de omstandige motivering in de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad. De Raad sluit zich aan bij verweerder in diens besluit dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”*

Het gegeven dat er recentelijk demonstraties waren die tot geweld hebben geleid (*cf.* de bijgebrachte stukken 18 – 22), is evenmin dienstig aangezien verzoeker niet concreet aangeeft hoe hij door deze demonstraties, die geografisch gelokaliseerd zijn, het slachtoffer zou kunnen worden van willekeurig geweld louter omwille van zijn aanwezigheid in Bagdad. De stukken 23 en 24 betreffen een algemene beschouwing inzake de situatie in Irak en bevatten geen informatie die nuttig is inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Stuk 25 betreft de lockdown in Bagdad ingevolge het coronavirus en heeft evenmin betrekking op een gewapend conflict.

Voor zover verzoeker aanvoert *“Dat verzoeker beschouwd zal worden als een buitenstaander omdat hij ten eerste niet geboren is in Irak, ten tweede omdat hij nooit in Irak, laat staan Bagdad heeft gewoond, ten derde omdat zijn familie destijds Bagdad is ontvlucht in januari 2011 en ten vierde omdat zijn oudste zus N. in 2010 al werd ontvoerd en vermoord. Als verzoeker zou moeten terugkeren naar Bagdad is de kans dan ook heel groot dat verzoeker als buitenstaander zal worden beschouwd en dat zijn leven en dat van zijn gezin dus in gevaar zal zijn”* en dat aanzien zou kunnen worden als een risicoverhogend profiel, blijkt dat deze bewering door geen landeninformatie of ander concreet element wordt ondersteund.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing inzake de reizen van verzoekers moeder naar Bagdad en de aldaar verblijvende familieleden geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent de aangehaalde problemen, niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker verwijst naar zijn zuster wiens subsidiaire beschermingsstatus niet werd opgeheven door verweerder.

Verzoeker gaat er in deze echter aan voorbij dat het verweerder binnen zijn declaratieve opdracht, en de Raad binnen devolutieve werking van het beroep, enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan indien aan een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch internationale bescherming zou worden verleend.

Het beginsel van de instandhouding van het gezin van personen die internationale bescherming genieten is verankerd in artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU. Dit artikel legt de lidstaten op om hun nationale recht zodanig in te richten dat bepaalde gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, en die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak zouden kunnen maken op de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot tewerkstelling of opleiding (zie HvJ, 4 oktober 2018, “*N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*”, nr. C-652/16, punt 68).

De Raad stelt te dezen vast dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige interne of internationale rechtsnorm, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste.

Het loutere feit dat verzoekers zuster nog altijd internationale bescherming geniet, geeft hem niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Artikel 23.2 van Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg “*dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid*”.

Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van Richtlijn 2011/95 dat “*onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn*”.

Het blijkt aldus dat de voornoemde bepalingen dus net de mogelijkheid voorzien dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig

kan zijn. Verzoeker dient gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS